

[Udenrigsministeren.]

direkte virkninger som muligt — må denne traktat også i alle andre forhold give os forøgede og forbedrede muligheder i vore forhandlinger med De Forenede Stater. Jeg synes, at netop i den nuværende situation, som de ærede medlemmer hr. Per Federspiel og hr. Kai Moltke på næsten parallel vis talte om, har vi ikke råd til ikke at tilvejebringe denne forbedrede platform i vore forhandlinger med USA.

Det ærede medlem hr. Per Federspiel nævnte et her i landet kontroversielt spørgsmål, nemlig spørgsmålet om amerikanske investeringer i Danmark. Jeg synes ikke, dette er noget væsentligt moment i forbindelse med traktatafslutningen. Jeg synes, at spørgsmålet om vi skal have eller ikke skal have, om vi skal opmuntre til amerikanske investeringer her i landet, er et specielt spørgsmål, der bør forhandles i anden forbindelse. Der er jo ikke noget i denne traktat, der forpligter os til at stille os på en særlig måde i forbindelse med konkrete investeringer. Vi bevarer vor fulde kontrolret, vor fulde suverænitæt i hvert enkelt investeringsanliggende, der kan komme til behandling, så jeg synes, at dette specielle problem, som jeg erkender kan trænge til en behandling andetsteds eller i hvert tilfælde ved anden lejlighed, ikke bør influere på vor vurdering af ønskeligheden af at ratificere denne traktat.

Det ærede medlem hr. Per Federspiel syntes i sine udtalelser at tendere i retning af, at man måske burde overveje en udsettelse, indtil man havde klarhed over forskellige handelspolitiske og søfartspolitiske problemer, herunder også klarhed over, hvorvidt De Forenede Staters regering vil ratificere den nye konvention, der skal afløse OEEC, altså OECD-konventionen. Jeg synes, vi skal tale om det i udvalget. Jeg tror ikke, jeg kan tilråde en sådan udsettelse. Jeg er nærmest tilbøjelig til at mene, at vi har nølet længe nok med at ratificere denne traktat, som allerede har fået det amerikanske senats godkendelse for mange år siden.

Når det ærede medlem hr. Per Federspiel betegner traktaten som en standardblanket, tror jeg nu nok, det er en lille smule flot. Der ligger dog dybtgående dansk-amerikanske forhandlinger bag traktatens formulering,

hvor danske interesser i høj grad er gjort gældende, forhandlinger, som er ført under den daværende venstre-konservative regerings ansvar. Vi ser jo også, at den traktat, vi i dag skal ratificere, er underskrevet af den tidligere udenrigsminister, det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft.

De tendenser, de fleste af de ærede ordførere har givet udtryk for med hensyn til, hvad vi skal tilstræbe i vor handlingspolitik med Amerikas Forenede Stater, kan jeg ganske tiltræde, og jeg bør måske til afslutning af mit svar her og til supplement af, hvad der er sagt i bemærkningerne til forslaget til folketingsbeslutning, og også som supplement til, hvad jeg gav udtryk for i fremsættelsen, lige gøre et par bemærkninger om skibsfartsproblemerne.

I den gamle traktat fra 1826 var disse problemer behandlet på en overordentlig klar og forbilledlig måde i den daværende og — man må indtil videre sige — den nuværende konventions artikel III. Der er i det foreliggende forslags artikel XIX givet et gensidigt tilsagn om national- og mestbegunstigelsesbehandling med hensyn til retten til at befordre varer med skibe, idet artiklen dog gør en undtagelse, hvad angår kystfart, en undtagelse, vi fra dansk side ikke benytter os af, men som USA benytter sig af, endog i så vid grad, at jeg forstår, at sejladstjenesten til Honolulu og Alaska også betragtes som kystfart. Den bestemmelse, jeg her har refereret fra artikel XIX, er forholdsvis vidtgående; ikke desto mindre vidner amerikansk praksis gennem lang tid — og når jeg siger gennem lang tid, skyldes det, at amerikanske særbestemmelser går helt tilbage til 1904 — om, at den amerikanske regering ikke opfatter tilsagn om national behandling som en hindring for at reservere offentlige forsendelser for den amerikanske handelsflåde — her er det, 50 pct.-reglen kommer ind — og vi ved også, at USA giver meget vidtgående fortolkninger af, hvad der betragtes som offentlige forsendelser. Jeg vil ikke gå i enkeltheder med det, men man har eksempler på en meget vidtgående fortolkning af, hvad der betragtes som en offentlig forsendelse, og hvad der derfor kan komme ind under 50 pct.-reglen. Dette ligesom de betydelige subsidier, den amerikanske regering i det